

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I flere af de fremmede Stater, hvis Mønt under og efter Verdenskrigen helt eller delvis har mistet Værdien, er det blevet fastslaaet, at ældre Pengeforpligtelser i et vist Omfang skal opskrives. Dette gælder f. Eks. Tyskland. I 1923 blev det af de tyske Domstole under Paaberaabelse af almindelige Retsregler, navnlig BGB § 242, fastslaaet, at „Aufwertung“ kunde ske i Overensstemmelse med Tro og Love. Derpaa greb Lovgivningsmagten ind og gav bestemte Regler om Opskrivningen for de praktisk vigtigste Tilfælde, først ved „Dritte Steuernotverordnung“ af 14. Februar 1924, dernæst ved „Aufwertungsgesetz“ af 16. Juli 1925.

Her i Landet er der ikke blevet anerkendt nogen Opskrivning, men der er som bekendt paa anden Maade i væsentlig Grad raadet Bod paa Virkningerne af Markens Fald. I saa Henseende skal anføres Lov Nr. 297 af 28. Juni 1920 om en Udligningskasse for de sønderjydske Landsdele, paa Grundlag af hvilken der gennemførtes en Valutaregulering, der medførte Anvendelse af 63,5 Mill. Kr., jfr. Tillægsloven Nr. 705 af 22. December 1920, samt Lov Nr. 675 af 22. December 1920 om Omregning af Forpagtningsafgifter, Aftægtsydelser og Grundbyrdeydelser m. m. i de sønderjydske Landsdele, ligesom ogsaa forskellige andre Foranstaltninger virkede til Afbødning af Markfalddets Følger.

Denne Forskel i Danmarks og Tysklands Behandling af Opskrivningsspørgsmaalet har givet Anledning til særlige Vanskeligheder med Hensyn til de Livsforsikringer, som Personer i de sønderjydske Landsdele inden Genforeningen havde tegnet i danske Selskaber, og som lyder paa Mark. I flere Tilfælde, hvor et dansk Selskab paa Grund af særlige Forhold har kunnet indstævnes for tyske Domstole, er det ved de tyske Domstole blevet antaget, at saadanne Forsikringer i Medfør af BGB § 242 skal opskrives efter Domstolens Skøn. Efter at den danske Højesteret ved den 11. Oktober 1928 afsagt Dom har anerkendt en af disse tyske Domme bl. a. under Henvisning til, at den ved denne stedfundne Opvurdering ikke kunde siges at stride mod ufravigelige danske Retsgrundsetninger, maa det forventes, at ogsaa fremtidige tyske Domme i lignende Sager uden Prøvelse vil blive lagt til Grund af vore Domstole. Der

opstaar imidlertid en højst uheldig Usikkerhed derved, at Spørgsmaalet om Opskrivningens Størrelse i Princippet maa afgøres selvstændigt for hver enkelt Forsikring. Da alene det Selskab, som den omtalte Højesteretsdom angaar, har 2300 Markforsikringer løbende i de sønderjydske Landsdele, bliver der saaledes Fare for, at der maa føres et meget stort Antal Processer, og at der vil hengaa en Aarrække, inden disse Forhold bringes i Orden, saaledes at de Forsikrede kan faa udbetalt Forsikringsbeløbene eller Godtgørelsesværdierne eller opnaa den Sikring, der ligger i, at det i Medfør af Loven om Livsforsikringsvirksomhed paahviler Selskabet at hensætte ny Præmiereserve for Forsikringerne i Stedet for den værdiløse Markreserve, der i sin Tid er hensat for dem. Dette er uheldigt saavel for Selskabet som for de Markforsikrede, og Usikkerheden vil tilmed indirekte ramme alle, der har Forsikringer i de paa-gældende Selskaber, ogsaa dem, hvis Forsikringer lyder paa Kronemønt. Dertil kommer, at Benyttelse af Domstolveje vil medføre uforholdsmæssige Omkostninger, og at Domstolene ikke sagligt er særlig egnede til at afgøre Spørgsmaal om Opskrivning og navnlig ikke Opskrivning af Livsforsikringskrav, hvis rette Udførelse forudsætter en fuld Beherskelse af Livsforsikringens Teknik.

Det var da ogsaa udfra saadanne Betragtninger, at den tyske Regering mente det nødvendigt at gribe ind med Lovregler, der i Stedet for Domstolens „Aufwertung“ efter et frit Skøn anordnede Opskrivning efter bestemte Regler. Medens den tyske Opskrivningslovgivning iøvrigt medtager Livsforsikringskrav, blev det ved en i Medfør af Loven udstedt „Durchführungsverordnung“ af 29. November 1925 art. 115 bestemt, at de Regler, der gælder om tyske Forsikringselskaber, ikke skulde finde Anvendelse paa Livsforsikringsaftaler med udenlandske Selskaber, der ikke staaer under det tyske Riges Tilsyn, men at man her skulde anvende de almindelige Lovregler. Det er i Kraft af denne Bestemmelse, de tyske Domstole nu har statueret, at „Aufwertung“ af Markforsikringer i et dansk Selskab, tegnet i de sønderjydske Landsdele før Indførelsen af dansk Ret, kan finde Sted i Henhold til BGB § 242.